

ГЛАВА XXX.

СМИРЕНИЕ, КРОТОСТЬ, ПРОШКА.

Гръделивость и гнѣвъ не ся потъкмявжтъ съ благородство-то, и за това не може да бѣде истинно благороденъ, кой-то не ся е научилъ на смиреніе и на кротость. “Ако има чювство, кое-то “искоренява изъ сръдца-та ни омразж-тж, то е “истинъ смиреніе-то. Омраза-та ся ражда, кога “чловѣкъ сличява себеси съ другы-ты и прѣд- “почита себе си: И какъ може такво едно чюв- “ство да пусти корень въ сръдце-то, кое-то е “научено да съгледова и да оплакова свои-ты бѣды, “да познава че отъ Бога е негово-то достоинство, “да познава, че ако не бы го крѣпилъ Богъ, той “бы потънжлъ во всѣко зло? „ (Манцони)